

СТИВЪН КИНГ

НЕМИЯТ

Превод от английски: Весела Прошкова, Адриан Лазаровски, Стефан
Георгиев, 2009

chitanka.info

1.

Изповедалните бяха три и лампичката над вратата на средната светеше. Нямаше чакащи, а и църквата пустееше. Слънчевите лъчи проникваха през разноцветните витражи и оформяха четвъртити сияйни островчета по централната пътека. Монет се замисли дали да не си тръгне, ала в крайна сметка се отказа. Вместо това се приближи до средната изповедалня и влезе вътре. Когато затвори вратата и седна, малкото прозорче вдясно от него се плъзна встрани. Над него пишеше: „ЗАЩОТО ВСИЧКИ СЪГРЕШИХА И ИЗГУБИХА БОЖИЯТА МИЛОСТ.“ Монет отдавна не бе стъпвал в църква, ала надписът не се връзваше особено с обстановката. Още по-малко пък с Балтиморския катехизис^[1].

От другата страна се разнесе гласът на свещеника:

— Как я караш, синко?

Тази формулировка на въпроса също му се стори необичайна, ала поне беше директна. Изведнъж обаче Монет осъзна, че не е способен да отговори. Не можеше да каже нито дума. Кое то бе доста странно, като се имаше предвид онова, което искаше да сподели.

— Синко? Да не си глътна езика?

Същата работа. Думите бяха там, но не можеше да ги изрече. Абсурдно или не, в съзнанието му внезапно изникна картината на запушена тоалетна.

Неясният силует зад паравана се размърда.

— От доста време не си го правил, нали?

— Да — отвърна Монет. Е, това поне беше нещо.

— Искаш ли да ти подсказва?

— Не, спомних си. Благослови ме, отче, защото съгреших.

— Аха-а, и кога е била последната ти изповед?

— Не помня. Много отдавна. Когато съм бил хлапе.

— Е, спокойно — същото е като карането на колело.

Ала в следващите няколко секунди упорито мълчеше. Успя да проговори едва когато отново прочете надписа над прозорчето. Беше

склучил пръсти и ги мачкаше нервно, докато дланите му не се сляха в огромен юмрук, поклащащ се нагоре-надолу между бедрата му.

— Синко? Времето лети, а аз имам уговорка с компания за обяд. Всъщност компанията ми ще донесе обяда, така че...

— Отче, може би съм извършил ужасен грях.

Сега свещеникът беше този, който си глътна езика. „Който *онемя*“ — помисли си Монет. Като онази написана в бяло дума, ако изобщо бе реалност. Напиши я върху лотариен фиш и тя веднага ще изчезне.

Когато свещеникът заговори отново, гласът му продължаваше да звучи дружелюбно, но в него вече се усещаха и мрачни нотки.

— Какъв е грехът ти, синко? — попита той, на което Монет отговори по следния начин:

— Не знам. Вие ще трябва да ми кажете.

[1] Първият катехизис за католици, написан в Северна Америка.
— Б.пр. ↑

2.

Започваше да вали, когато Монет потегли с колата към северната отбивка за магистралата. Куфарът му беше в багажника, а чантите с мостри — които бяха големи и тумбести, досущ като онези, които използват адвокатите, когато носят веществените доказателства в съда, — бяха на задната седалка. Едната бе кафява, а другата — черна. И двете носеха щампи с емблемата на „Улф & Синове“ — дървен вълк с книга в устата си. Беше понеделник сутринта, бе обиколил цяла Нова Англия и бе прекарал един от най-гадните уикенди в живота си. Жена му бе отишла в мотел и най-вероятно не беше сама. И скоро като нищо можеше да влезе в затвора. Определено се оформяше голям скандал и изневярата щеше да бъде само малка част от проблема.

На ревера на сакото си носеше значка с надпис: „ПИТАЙТЕ МЕ ЗА НАЙ-НЕВЕРОЯТНИТЕ ЕСЕННИ ПРОМОЦИИ!“

Преди отбивката стоеше мъж, облечен в измачкани стари дрехи. Щом колата на Монет се приближи, той вдигна високо табелата, която държеше. На земята между обутите му в кални гуменки крака лежеше захабена кафява раница. Закопчалката на едната гуменка бе престанала да държи и езикът ѝ стърчеше накриво. Стопадгията нямаше шапка, нито чадър.

Отначало Монет различи на табелата само грубо надраскани червени устни, пресечени диагонално от черна линия. Щом се приближи обаче, забеляза, че над задрасканата уста пише: „АЗ СЪМ НЯМ!“ а под нея: „БИХТЕ ЛИ МЕ ПОВОЗИЛИ?“

Откакто навърши шестнайсет, Монет измина милиони километри — повечето през последните десетина години, прекарани в работа за „Улф & Синове“. Десетина години, в които неизменно предлагаше непрекъснато променящия се списък с най-невероятните есенни промоции... и за цялото това време нито веднъж не беше качвал стопадгия. Медальонът на Сейнт Кристофър, закачен на огледалото за обратно виждане, все още се поклащаше, когато натисна

бутона за автоматичното отключване на вратите. В ден като днешния имаше чувството, че няма какво повече да изгуби.

Стопаджията влезе в колата и сложи мократа си овехтяла раница между калните си гуменки. Докато го гледаше през стъклото, Монет бе предположил, че ще мирише лошо, и опасенията му се потвърдиха. Въпреки това реши да бъде дружелюбен и попита:

— Далече ли отиваш?

Непознатият вдигна рамене и посочи към магистралата. После се наведе и се зае внимателно да намества табелката върху раницата си. Косата му бе сплъстена и рядка и тук-там се бе прошарила.

— Знам, че това е пътят, но... — Монет замлъкна, защото внезапно си даде сметка, че човекът не го чува. Изчака стопаджията да се облегне назад на седалката. Някаква забързана към магистралата кола профуча покрай неговата и водачът ѝ натисна ядосано клаксона, въпреки че спряният автомобил по никакъв начин не пречеше на движението. Монет му показа среден пръст. Е, това вече го беше *правил*, макар и не за подобни дреболии.

Непознатият закопча предпазния си колан и отправи учуден поглед към търговския пътник. Очите му сякаш питаха защо не потеглят. Лицето му бе небръснато и прорязано от бръчки. Монет не се наемаше да определи възрастта му; човекът изглеждаше възрастен, но като нищо можеше и изобщо да не е стар.

— Далече ли отиваш? — Въпросът прозвуча отново, като този път всяка дума бе изречена максимално ясно и отчетливо. Въпреки това стопаджията продължи да се взира безмълвно в спътника си. Беше среден на ръст, слаб и навярно тежеше не повече от седемдесет килограма. — Можеш ли да четеш по устните ми? — смени тактиката Монет и посочи устата си.

Непознатият поклати глава и направи неясен жест с ръка.

На таблото имаше бележник. Търговският пътник го взе и докато пишеше „*За къде си?*“, наблизко профуча друга кола, която вдигна цяла водна стена. Предстоеше му път до Дери, което означаваше, че има да измине над сто километра, а повече от всичко мразеше да шофира в подобни метеорологични условия (като се изключат обилните снеговалежи). Днес обаче противното време сякаш не му пречеше. Даже напротив — несекващият дъжд и големите камиони, които

вдигаха цели фонтани подире си, поглъщаха цялото му внимание и не му позволяваха да се отдаде на нерадостните мисли за проблемите си.

Да не говорим за този човек — неговия пътник. Той погледна първо към бележника, а после и към Монет. По-късно щеше да си помисли, че стопаджията не е можел да чете — все пак не е лесно да се научиш да четеш, когато си ням, — но е разбрал значението на въпросителния знак. Непознатият вдигна ръце и отново посочи към магистралата. Сетне разтвори и сгъна пръстите си осем пъти. Или може би десет. Осемдесет километра. Или сто. Ако изобщо знаеше точното разстояние.

— Уотървил? — предположи търговският пътник.

Стопаджията го гледаше с безизразна физиономия.

— Добре — въздъхна Монет. — Както и да е. Просто ме потупай по рамото, когато стигнем там, закъдето си тръгнал.

Отново никаква реакция.

— Е, да се надяваме, че ще го направиш. Стига да си тръгнал нанякъде, разбира се. — Той погледна в огледалото за обратно виждане и потегли. — Не е лесна твоята. Май ни приемаш, ни предаваш, а?

Непознатият продължаваше да го гледа. Сетне вдигна рамене и закри ушите си с длани.

— Ясно — кимна търговският пътник. — Ни приемаш, ни предаваш. Телефонните кабели са прекъснати. Днес обаче ми се иска аз да бях на твое място, а ти на мое. — Той млъкна за миг. — Почти. Имаш ли нещо против малко музика?

Стопаджията завъртя глава надясно и се загледа през страничното стъкло, а Монет се присмя на себе си. Спътникът му едва ли правеше разлика между Дебюси, Ей Си / Ди Си и „Ръш Лимбо“.

Беше купил новия албум на Джош Ритър за дъщеря си — рожденият ѝ ден беше след седмица, — но все забравяше да ѝ го изпрати. Напоследък много неща му се бяха струпали на главата. След като отминаха Портланд, той премина на режим „круиз контрол“, разкъса целофана с нокътя на палеца си и пхна компактдиска в плейъра. Каза си, че така дискът май вече се водеше използван, а не чисто нов, каквото се предполага, че трябва да подариш на любимото си дете... Е, в крайна сметка винаги можеше да ѝ купи друг. Стига, естествено, да имаше пари за това.

Албумът се оказа доста добър. Нещо като ранния Боб Дилън, само че с по-позитивно отношение към света. Докато слушаше музиката, Монет се замисли за пари. Нов компактдиск за рождения ден на Келси беше най-малкият от проблемите му. Обстоятелството, че момичето искаше — и се нуждаеше — от нов лаптоп, също не беше много нагоре в списъка с грижите му. Ако Барб наистина бе направила онова, което бе казала, че е направила — онова, което бе *потвърдено* от офиса на училищната администрация, — нямаше никаква представа как ще осигури последната година на детето си в „Кейс Уестърн“. Дори теоретично все още да имаше работа. *Това* бе големият проблем.

Той увеличи звука, за да заглуши тревогите си, и донякъде успя, ала щом наближиха Гардинър, последните акорди вече заглъхваха. Лицето и гърдите на стопаджията продължаваха да бъдат обърнати към страничния прозорец и Монет виждаше само гърба на зацапаното му, обезцветено вълнено яке, както и стърчащата над яката рядка, сплъстена косица. Личеше си, че навремето върху дрехата е имало някаква щампа, но вече бе прекалено избеляла, за да се разчете каквото и да било.

„*Това е житейската история на горкия клетник*“ — помисли си Монет.

Отначало не можеше да прецени дали спътникът му дреме, или съзерцава пейзажа. После забеляза, че главата му е клюмнала леко, а дъхът му замъглява страничното стъкло, и реши, че най-вероятно е задрямал. И защо не? Единственото по-скучно нещо от входа за магистралата южно от Огъста бе входът за магистралата южно от Огъста под напора на студен есенен дъжд.

На арматурното табло имаше и други дискове, но вместо да рови сред тях, Монет предпочете да изключи музикалната система на колата. И след като минаха покрай Гардинърския пункт за плащане на входна такса — колите вече не спираха, а само забавяха ход; такива са чудесата на електронното плащане — той започна да говори.

3.

Монет замълча и погледна часовника си. Беше дванайсет без четвърт, а свещеникът бе казал, че очаква компания за обяд. И че всъщност компанията му ще донесе обяда.

— Отче, съжалявам, че се проточи толкова дълго. Бих пришпорил разказа си, ако знаех как, но...

— Няма нищо, синко. Изповедта ти ме заинтригува.

— Вашата компания...

— Ще почака, докато върша Божието дело. Този човек ограби ли те, синко?

— Не — отрече Монет. — Освен ако не смятаме душевния ми покой. Това брой ли се?

— Без съмнение. Какво точно *направи* той?

— Нищо. Зяпаше през страничния прозорец. Отначало си помислих, че дреме, но после си дадох сметка, че май греша.

— А *ти* какво *направи*?

— Разказах му за жена си — отвърна Монет. Веднага след това обаче замлъкна и се замисли. — Не, не беше точно така. Всъщност започнах да ругая жена си. Да я обиждам. Излях всичко, което ми се беше насъбрало от нея. Нали разбирате... — той вдигна рамене и погледна с присвити устни към сплетените му ръце между бедрата му. — Та той беше *глухоням* все пак... Можех да му кажа всичко, без да се налага после да го слушам какво мисли по въпроса, как анализира ситуацията или какъв съвет смята да ми даде. Човекът беше *глух*, мамка му, беше *ням*, а на всичкото отгоре беше и *заспал*! Можех да му наприказвам каквото си искам!

Монет погледна към надписа „ЗАЩОТО ВСИЧКИ СЪГРЕШИХА И ИЗГУБИХА БОЖИЯТА МИЛОСТ“ и изведнъж усети как потреперва.

— Съжалявам, отче.

— Какво точно му каза за нея? — попита свещеникът.

— Казах му, че е на петдесет и четири — гласеше отговорът. — С това започнах. Защото това беше онази част, която... нали разбирате, онази част, която така и не можах да преглътна.

4.

След Гардинърския пункт пътят отново се превръща в лишено от входна такса шосе, което обхваща четиристотин и петдесет километра пустош — гори, поля и тук-там някой фургон със сателитна чиния на покрива и вдигнат на трупчета камион в страничното дворче. През летния сезон трафикът е по-натоварен заради туристите, но по това време почти никой не минава оттук. Всяка кола се превръща в отделен малък свят. На Монет му хрумва, че (навярно заради медальона на Сейнт Кристофър, висящ от огледалото за обратно виждане, подарен му от Барб в едни по-добри и далеч по-нормални дни) колата му се е превърнала в подвижна изповедалня. И както правят хората в изповедалните, бавно започва да разказва историята си.

— Женен съм. Аз съм на петдесет и пет, а съпругата ми е на петдесет и четири.

Тези думи го накараха да се замисли, докато гледаше как чистачките се движат наляво-надясно по предното стъкло.

— Петдесет и четири, Барбара е на петдесет и четири. Женени сме от двайсет и шест години. Имаме едно дете. Дъщеря. Келси-Ан. Учи в колеж в Кливланд, но не знам колко дълго ще успее да я задържа там, защото преди две седмици без никакво предупреждение жена ми изригна като Сейнт Хелънс^[1].

Оказа се, че си имала любовник. От близо две години. Бил учител — много ясно, че ще е учител, може ли да е нещо друго, — но тя си го нарича Боб Каубоя. Оказа се, че през всичките тези вечери, когато си мислех, че бачка по разни образователни програми, тя е обръщала шотове с текила и е танцувала с шибания Боб Каубоя!

Това беше смешно. Всеки би го признал. Беше като излязло от типичен ситком, ако изобщо има такова нещо като типичен ситком. Обаче очите му — макар и сухи — пареха, сякаш някой ги бе натрил с отровен бръшлян. Погледна надясно, ала спътникът му продължаваше да гледа настрани, опрял чело до прозореца. Монет беше сигурен, че спи.

Почти сигурен.

Досега не бе говорил с никого за изневярата ѝ. Келси все още не знаеше, въпреки че балонът на блаженото ѝ неведение съвсем скоро щеше да се пукне. Мълвата беше плъзнала — бе затворил телефона на трима различни репортери, преди да предприеме това пътуване, — но за щастие все още нямаше какво да напишат или да излъчат. Всеки момент това щеше да се промени, ала Монет възнамеряваше да отблъсква атаките им с „Без коментар!“ колкото може по-дълго, най-вече за да си спести унижението. В същото време, осъзна той, точно на коментирането на случая се бе отдал в момента, и то му носеше огромно, макар и настървено облекчение. Един вид сякаш пееше в банята. Или повръщаше там.

— Тя е на петдесет и четири — натърти за пореден път. — Ето това не мога да проумея. Излиза, че е тръгнала с тоя тип, който всъщност се казва Робърт Яндовски — да ти звучи като каубойско име? — когато е била на петдесет и две. Петдесет и две! Не смяташ ли, че на тази възраст човек не би трябвало да прави глупости, приятелю? На тази възраст би трябвало отдавна да си посял дивия си овес, после да си го изкоренил и да си засадил далеч по-полезна реколта... Мили боже, та тя носи *бифокални* очила! Жлъчката ѝ е оперирана! И тя ходи да се опъва с този тип! В мотел „Гроув“, където двамата са си устроили малкото си сладко домакинство! Купил съм ѝ прекрасна къща в Бъкстън с двоен гараж, взел съм ѝ ауди на дългосрочен лизинг, а тя да плюе на всичко това, за да се напива всеки четвъртък в „Рейндж Райдърс“ и после да се шиба с тоя тип до ранни зори — или колкото там успеят да издържат, — при положение че е на петдесет и четири! Да не говорим за Боб Каубоя, *който е на шейсет, мамка му!*

Монет си даде сметка, че вика, и се смъмри да престане, ала щом видя, че стопаджията не е помръднал (освен ако не се бе сгушил още по-навътре в дебелилото си яке), осъзна, че няма защо да го прави. Беше в колата си и караше по пустеещото шосе № I-95, някъде на изток от слънцето и на запад от Огъста. Спътникът му беше глухоням. Можеше да вика, да крещи и да ругае колкото и както си иска.

И той продължи да вика:

— Барб развали всичко. Не го отричаше, но и не видях да се чувства засрамена. Изглеждаше ми... спокойна. Малко отнесена, може би. Сякаш продължаваше да живее във въображаемия си свят.

Жена му беше казала, че вината отчасти е негова.

— Пътувам много, така си е. Миналата година съм бил на път над триста дни. Тя оставаше сама — нали ти казах, че имаме само едно пиленце, което завърши гимназията и излетя от гнездото. И затова вината била моя. За Боб Каубоя и всичко останало.

Слепоочията му пулсираха, а носът му бе запушен. Подсмръкна силно, така че пред очите му се появиха черни точки, ала не усети никакво облекчение. Не и в носа си. За сметка на това главоболието му премина. Изведнъж се почувства доволен, задето бе качил стопаджията. Можеше да наговори всичките тези неща и ако пътуваше съвсем сам, но...

[1] Известна туристическа атракция, вулкан в Югозападен Вашингтон. — Б.пр. ↑

5.

— Но нямаше да бъде същото — каза Монет на свещеника. Докато го изричаше, гледаше нагоре, точно към надписа „ЗАЩОТО ВСИЧКИ СЪГРЕШИХА И ИЗГУБИХА БОЖИЯТА МИЛОСТ“. — Нали разбирате, отче?

— Естествено — отвърна той и добави по-бодро: — Въпреки че без съмнение си се отдалечил от Църквата Майка — с изключение на няколко суеверни останки като медальона ти със Сейнт Кристофър, — не би трябвало да се съмняваш. Изповедта е добра за душата. Знаем го от две хиляди години.

Монет бе започнал да носи медальона на Сейнт Кристофър, който дълго време бе висял от огледалото за обратно виждане в колата. Може и да беше суеверие, ала бе изминал милиони километри в най-гадното възможно време в компанията на този медальон и очуканата броня беше най-тежкото му пътно произшествие.

— Синко, какво друго правеше тя? Освен че съгрешаваше с Боб Каубоя?

Смехът, който се разнесе от устата му, бе изненада дори за самия него. От другата страна свещеникът също се засмя. Смехът им изразяваше различни чувства. Свещеникът виждаше веселата му страна, докато Монет предполагаше, че реакцията му е чисто и просто отчаян опит да отблъсне атаките на лудостта.

— Ами, май ще трябва да ви разкажа за бельото — каза той.

6.

— Купуваше си бельо — съобщи Монет на стопаджията, който продължаваше да седи сгушен в палтото си, притиснал чело до страничния прозорец, а дъхът му замъгляваше стъклото. Раницата си лежеше между гуменките му, а табелката с надпис „АЗ СЪМ НЯМ!“ все още се мъдреше отгоре ѝ. — Сама ми го показва. Държеше го в дрешника на стаята за гости. Дрешникът щеше да се *пръсне* от боклуците ѝ. Бюстиета, камизолки, сутиени и копринени чорапи... все още в опаковките си... десетки чифтове... и хиляди жартиери. Но най-много бяха бикините. Гащички, гащички и още гащички. Каза ми, че Боб Каубоя бил луд на тема гащички. Мисля, че би продължила да ми разправя и да ми обяснява как точно са използвали всичкото това бельо, но и така схванах картинката. И то по-ясно, отколкото ми се искаше. Подметнах ѝ: „Много ясно, че ще е луд на тема гащички, та той е израснал с лъскане на бастуна пред снимките в «Плейбой», нали е на шейсет, мамка му.“

В този момент минаха покрай табелата за Феърфийлд. Беше зелена и мръсна, а отгоре ѝ бе кацнала мокра врана.

— И беше все отбрана стока, мамицата му! — продължи Монет. — Имаше както „Виктория Сикрет“ от търговския център, така и доста неща от някакъв скъпарски бутик за бельо на име „Суитс“ в Бостън. Дори не знаех, че имало такива работи като бутици за бельо, но оттогава съм се образовал. Без преувеличение мога да кажа, че в дрешника все едно бяха натъпкани хиляди долари. Да не говорим колко обувки имаше. Най-вече от тези с високите токчета, с които ходят засуканите мадами. Макар че Барб сигурно е махала очилата си, когато е слагала поредния си бутиков сутиен с подплънки и марковите си бикини. В същото време...

Покрай него изръмжа мощен камион. Монет караше с включени фарове и автоматично мина на дълги за момент, когато камионът го изпревари. Шофьорът му намигна за „благодаря“ със задните светлини. Знаковият език на пътя.

— В същото време голяма част от бельото изобщо не изглеждаше *облично*. Това му беше странното. Нещата бяха само... разопаковани. Попитах я защо е пазарувала в такива големи количества, но даже и тя не знаеше, и в крайна сметка не можа да ми обясни. „Просто си създадохме такъв навик — каза ми. — Нещо като любовна игра, предполагам.“ Ей-това ми каза. Без да се срамува. Без да се оправдава. Сякаш си мислеше: „*Всичко това е сън, от който скоро ще се събудя.*“ Стоим си значи двамата с нея и зяпаме тоя куп вехтории — гащи, фусты, патъци и Бог знае какво още в дъното на дрешника. По някое време я попитах откъде е намерила пари — все пак гледам извлеченията от кредитните карти в края на всеки месец и не бях виждал нищо от „Суитс“ в Бостън, — и така стигнахме до големия проблем. Който се оказа незаконно присвояване на средства.

7.

— Незаконно присвояване на средства — повтори свещеникът. Монет се зачуди дали това словосъчетание бе изричано някога в тази изповедалня и реши, че отговорът вероятно беше „да“. Макар че думата „кражба“ със сигурност го биеше по точки.

— Тя работеше за МАУО 19 — каза Монет. — Което означава „Мейнски административен училищен окръг“. Той е един от големите и седалището му е южно от Портланд. В Даури, ако трябва да съм точен, където се намират както „Рейндж Райдърс“ — онзи вертеп, където жена ми е ходила да танцува с любовника си, — така и историческият мотел „Гроув“. Удобно, нали? И танците, и чука... любенето на едно и също място. Дори няма нужда да караш от едното до другото, ако си обърнал няколко чашки повече. Както между впрочем са правили в повечето вечери. Шотове с текила за нея, уиски за него. „Джак Даниълс“, естествено. Тя ми го каза. Призна ми всичко.

— Учителка ли е била?

— О, не — възрази Монет. — Учителите нямат достъп до такива суми; никога не би могла да присвои над сто и двацет хиляди долара, ако беше преподавателка. Директорът на училищния окръг и жена му често идваха у нас на вечеря, а и се виждахме на всички пикници по случай края на учебната година, които обикновено се провеждаха в кьнтриклуба на Даури. Виктор Маккрий. Завършил университета в Мейн. Много добър футболист. Специализация по физическо възпитание. Прическа тип „канадска ливада“. Навярно е изкарал с доста тройки по милост, но иначе беше забавен събеседник — от онези, които знаят поне петдесет различни вица на тема „влиза значи един пич в бара“. Бил е директор на десетина училища — от пет начални до гимназията „Мъски“. Тлъст годишен бюджет, от който можеш да вземаш и да връщаш в случай на необходимост. Барб беше негова секретарка в продължение на дванайсет години. — Той направи кратка пауза. — Барб държеше чековата книжка.

8.

Дъждът се усилваше и вече се лееше като из ведро. Без дори да се замисля, Монет намали скоростта до седемдесет и пет километра в час, докато другите превозни средства го задминаваха едно след друго, вдигайки водни завеси. Да го задминават. Той си имаше дълга и необременена от катастрофи кариера, в която предлагаше на хората най-невероятните есенни промоции (да не споменаваме най-невероятните пролетни промоции и специалните каталози с летни промоции, които изобилстваха от готварски книги, наръчници за диети и имитации на „Хари Потър“) и не искаше да я прекратява предсрочно.

Вдясно от него стопаджията се размърда.

— Буден ли си, приятелю? — попита Монет. Въпросът му беше безсмислен, но пък напълно естествен.

Спътникът му издаде звук с онази част на тялото си, която определено не беше няма: „*пръъц*“. Дискретно, възпитано и — най-важното — без никакъв мирис.

— Смятам това за „да“ — усмихна се търговският пътник и отново се съсредоточи над пътя. — Докъде бях стигнал?

До бельото, ето докъде. Все още беше пред очите му. Наблъскано в дрешника като тийнейджърски мокър сън. После признанието за незаконното присвояване на средства — онази потресаваща сума. След като бе обмислил вероятността Барб да го лъже поради някаква идиотска причина (не че ситуацията не беше достатъчно *идиотска*), той я бе попитал колко е останало. Тогава тя му беше отговорила — с онзи спокоен и леко отнесен тон, който го влудяваше, — че не е останало нищо, ала предполагала, че можела да възстанови някаква част. Поне за известно време.

— Те обаче съвсем скоро ще разберат — беше пояснила Барб. — Ако зависех само от стария тъпчо Вик, можех вечно да я карам по този начин, но миналата седмица в офиса цъфнаха щатските ревизори. Зададох твърде много въпроси и взеха копия на редица документи. Така че истината скоро ще лъсне.

— Попитах я как е могла да изхарчи над сто хиляди долара за гащички и жартieri — сподели Монет пред безмълвния си компаньон. — Не бях ядосан — поне тогава, понеже сигурно съм бил твърде шокиран — и се интересувах от чисто любопитство. При което тя ми отговори — без следа от срам или оправдание в гласа си, сякаш всичко се случваше насън: „Ами, започнахме да играем на лотария. Сигурно сме се надявали, че така ще съумеем да оправим нещата.“

Монет млъкна и се загледа в чистачките, които сновяха по предното стъкло. За миг се изкуши от идеята да завърти волана надясно и да се вреже в някоя от масивните бетонни колони на надлеза, ала после я прогони от съзнанието си. Впоследствие щеше да каже на свещеника, че си е припомнил позабравеното от детските години негативно отношение на църквата към самоубийството, ала по-скоро му се искаше да чуе албума на Джош Ритър поне още веднъж, преди да умре.

Освен това вече не беше сам.

Затова вместо да извърши самоубийство — и убийство на спътника си — той мина под надлеза със същата умерена скорост от седемдесет и пет километра в час (за около две секунди предното стъкло бе незасегнато от дъжда, след което на чистачките отново им се струпа работа) и продължи с разказа си.

— Навярно са закупили повече лотарийни билети от всеки друг в историята. — Той се замисли за момент, после поклати глава. — Макар че... едва ли. Но със сигурност са купили поне десет хиляди билета. Барб ми призна, че миналия ноември — почти целия месец бях в Ню Хемпшир и Масачузетс, а имахме и конференция по продажбите в Делауер — са купили над две хиляди. „Пауърбол“, „Мегабъкс“, „Пейчек“, „Пик 3“, „Пик 4“, „Трипъл Плей“ — играли са на всичко. В началото сами избирали кои числа да заградят, ала после осъзнали, че така само губят време, и преминали към „И-Зи Пик“ — системата за бърз избор.

Търговският пътник посочи бялата пластмасова кутия, залепена от вътрешната страна на предното стъкло, точно под ръба на огледалото за обратно виждане.

— Всички тези джаджи забързаха неимоверно света. На някои това им се вижда хубаво, но аз се съмнявам. Тя ми каза: „Избрахме «И-Зи Пик», защото хората, които чакаха на опашка зад нас, се изнервиха,

докато решим кои числа да отбележим, особено когато джакпотът надхвърляше сто милиона.“ Добави и че понякога тя и Яндовски се разделяли и обикаляли различни магазини, където се продавали лотарийни билети. Случвало се да минат през два̀сет-трѝсет магазина на вечер. Естествено, там, където ходели да танцуват, също се продавали билети. „Първия път, когато Боб игра, спечелихме пет хиляди долара на «Пик 3» — каза ми Барб и добави: — Беше толкова романтично!“

Монет поклати глава.

— После романтиката се запазила, ала късметът ги изоставил. Така ми каза. Е, веднъж спечелили хилядарка, но по това време вече били на червено с трѝсет хиляди долара. Точно така се изрази — „на червено“.

— По едно време — през януари, докато аз съм навъртал километрите, за да изкарам парите, с които ѝ купих онова кашмирено палто за Коледа — двамата отишли в Дери, където прекарали няколко дни. Не ги знам дали този път са танцували, но мястото, където отседнали, се казвало „Холивудски ротативки“. Ангажирали си луксозен апартамент, карали го като истински тузари — точно така се изрази, „като истински тузари“ — и профукали седем хиляди и петстотин за видеопокер. Обаче видеопокерът нещо не им харесал особено. Затова продължили с лотарията, харчейки още и още от мангизите на училищната администрация, опитвайки се да възстановят липсите, преди щатските ревизори да разкрият далаверата и всичко да се продъни с гръм и трясък. Естествено, тя продължила да си купува ново бельо. Фустите явно обичат да се чувстват секси, когато си купуват билета за „Пауърбол“ в местния супермаркет.

Внезапно Монет замлъкна и се обърна към спътника си:

— Добре ли си, приятелю?

Разтревожен от липсата на отговор — сякаш човекът можеше да каже нещо, — той се протегна и разтърси рамото му. Стопаджията надигна глава (челото му бе оставило мазен отпечатък върху стъклото) и се огледа, примигвайки със зачервените си очи, сякаш току-що се е събудил от дрямката си. Търговският пътник обаче не смяташе, че е спал. Не че имаше основания да мисли по този начин — просто така му се струваше.

Той направи кръгче с палеца и показалеца си и повдигна вежди, гледайки към спътника си.

В продължение на няколко секунди непознатият само го зяпаше с безизразен поглед, от което Монет предположи, че човекът е не само глухоням, но и тъп като галош. Сетне обаче се усмихна, кимна и повтори жеста.

— Добре — усмихна се търговският пътник. — Само проверявах.

Стопаджията отново притисна чело към стъклото. Междувременно предполагаемата му цел — Уотървил — остана някъде зад тях в дъжда. Монет изобщо не го забеляза. Умът му все още блуждаеше в миналото.

— Ако се бяха ограничили само с белъто, лотарията и тотото, където си избираш няколко числа, щетите щяха да са далеч по-малки — отбеляза той. — Защото да играеш хазарт по този начин изисква време. Дава ти възможност да се върнеш в лоното на здравия разум, стига, естествено, да имаш такъв. Първо се редиш на опашка, за да дадеш фишовете си и да получиш отрязъците, които пазиш грижливо в портфейла си, а после трябва да гледаш тегленето на числата по телевизията или да ги провериш във вестниците. Така че, пак казвам, нещата можеха да са наред. Ако, естествено, можеш да наречеш „наред“ ситуация, в която жена ти върти любов с изкуфял учител по история и буквално е хвърлила в кенефа трийсет или четирийсет бона от парите на училищната администрация. Но ако сумата не надхвърляше трийсет хилядарки, щях да успея да я възстановя. Щях да направя втора ипотека на къщата. Не заради Барб, в никакъв случай, а заради Келси-Ан. Едно хлапе, което тепърва прави своите крачки в живота, няма нужда от подобно позорно петно на челото си. Май му викат „компенсация“. Щях да компенсирам щетите дори да се наложеше да се преместим в апартамент с две спални. Нали разбираш?

Ала стопаджията очевидно *не разбираше* — нито от красиви млади дъщери, тепърва навлизащи в живота, нито от втори ипотечи, нито от компенсации. Монет си каза, че може би единственото, което го интересуваше, беше, че е на топло и сухо в безмълвния си свят... и навярно така си беше най-добре.

Въпреки това продължи с разказа си:

— Всъщност има доста по-бързи начини да профукваш мангизи и тези начини са също толкова легални като... като това да си купуваш бельо например.

9.

— Минали са към скреч картите, нали? — попита свещеникът.
— От онези, които Комисията по хазарта нарича „моментални победители“.

— Говорите като човек, който е имал увлечение в тази сфера —
подхвърли Монет.

— От време на време — гласеше отговорът, изречен без
абсолютно никакво колебание. — Винаги съм си казвал, че ако
попадна на златен билет, ще даря всичките пари на църквата. Ала
никога не си позволявам да харча повече от пет долара на седмица. —
Този път Монет долови известно колебание. — Е, понякога са десет...
— Отново пауза. — Веднъж си купих скреч карта за двайсет долара,
точно когато ги бяха пуснали на пазара. Това обаче си беше
импулсивно решение. И тази случка никога не се повтори.

— Поне досега — отбеляза търговският пътник.

Свещеникът се изкиска.

— Не се съмнявай в думите на човек, който се е опарил и го
помни, синко. — Той въздъхна. — Много съм заинтригуван от
историята ти, ала се чудя не можеш ли да побързаш малко?
Компанията ми ще ме изчака, докато върша Божието дело, но няма да
ме чака вечно. А се надявам за обяд да има салата с пиле и с много,
много майонеза. Любимата ми.

— Не остана много — отвърна Монет. — Щом сте играли с тях,
значи ги познавате. Можете да си купите скреч карти от същите
магазини, където се продават билети за „Пауърбол“ и „Мегабъкс“,
както и от доста други места, включително и от крайпътните
павилиони. Обаче не ви трябва нито чиновник, който да обработва
фиша от тотото, нито дори продавач, понеже се продават и от автомати.
Въпросните автомати винаги са зелени, може би заради цвета на
парите. Когато Барб изплю камъчето...

— Когато ти се е изповядала, синко — подхвърли
многозначително свещеникът.

— Да, когато ми се *изповяда*, вече се бяха концентрирали над двайсетдоларовите скреч карти. Каза ми, че когато била сама, никога не ги купувала, но щом се срещали с Боб Каубоя, им се нахвърляли като невидели. Най-вероятно са се надявали на голям удар... Веднъж купили сто такива само за една нощ. Това са две хиляди долара! Върнали си осемдесет. Всеки от двамата си имал малко пластмасово стъргалце. Изглежда като лопатка за елфи и на дръжката му пише „МЕЙНСКА ЩАТСКА ЛОТАРИЯ“. И те са зелени, също като автоматите за продажба на скреч карти. Барб ми показва нейното — държеше го под леглото в стаята за гости. Единственото, което пишеше на дръжката, беше „АРИЯ“. Спокойно можеше да бъде „ДИАРИЯ“ вместо „ЛОТАРИЯ“. Потта от дланта ѝ бе заличила останалото.

— Синко, да не си я ударил? Затова ли дойде тук?

— Не — отвърна Монет. — Искаше ми се да я *убия* за всичко това — имам предвид заради парите, не заради изневярата, понеже тя ми се струваше някак нереална, въпреки цялото това шиба... цялото това бельо пред очите ми. Но не съм я докоснал и с пръст. Може би защото бях твърде уморен. Всичката тази информация ми беше дошла в повече. Онова, което ми се искаше да сторя, беше да легна и да заспя. Да изкарам един дълъг-дълъг сън. Няколко дни да не стана от леглото. Не е ли странно?

— Не — поклати глава свещеникът.

— Попитах я как е могла да ми причини подобно нещо. Толкова малко ли ме е обичала? А тя на свой ред ме попита...

10.

— Попита ме как така не съм разбрал — рече Монет на стопаджията. — И преди да успея да ѝ отговоря, тя си отговори сама, от което разбрах, че ми е задала... как се казваше... реторичен въпрос. Заяви: *„Не си разбрал, защото не си ме обичал. Почти винаги си на път, а когато не си на път ти се иска да си на път. От десет години не си се интересувал като белъо нося — и защо да се интересуваши, когато не те интересува жената в него? Сега обаче се интересуваши, нали? Сега нещата се промениха.“*

— Човече, просто стоях и я гледах. Бях твърде уморен, за да я убия — или дори да я ударя, — но бях побеснял от яд. Опитваше се да изкара мен виновен за всичко. Разбираш, нали? Опитваше се да хвърли цялата вина върху шибаната ми работа, сякаш бих могъл да си намеря друга с подобно заплащане... Какво ти подобно заплащане, и половината пари нямаше да изкарам с друга работа! Да бъдем реалисти — на моята възраст какво друго бих могъл да правя, каква ми е квалификацията? Предполагам, че бих могъл да се хвана като училищен пазач — досието ми е чисто, — но каква полза щеше да има от това?

Той млъкна. В далечината, почти скрит от потрепващата дъждовна завеса, се виждаше син знак. Монет се замисли за момент и каза:

— Но всъщност тя нямаше предвид това. Искаш ли да ти кажа накъде биеше? Искаше да ме накара да се почувствам виновен, задето харесвам работата си. А не се тътря апатично през жалкото си, монотонно съществуване, докато не намеря някого, с когото изведнъж да плюя на всичко и да хукна да върши глупости!

Стопаджията се размърда, вероятно защото бяха минали през пътна неравност (или някое прегазено животинче) и Монет внезапно си даде сметка, че крещи. Ами ако човекът не бе напълно глух? Но дори и да беше, сигурно усещаше вибрациите в костите си, когато

звукът надхвърлеше определени децибели. Кой изобщо можеше да каже, мамка му?

— Не вдигнах скандал — понижи глас търговският пътник. — *Отказах* да влизам в какъвто и да е спор с нея. Мисля, че постъпих така, защото ако го бях направил, ако бяхме започнали да се разправяме, можеше да се случи абсолютно всичко. А аз исках да се измъкна, докато все още бях потресен... понеже това я предпазваше, разбираш ли?

Стопаджията не каза нищо, ала Монет не се нуждаеше от потвърждение.

— Попитах я „И сега какво?“ и тя ми отвърна: „Ами, май ще отида в затвора.“ И знаеш ли какво? Ако тогава бе заплакала, сигурно щях да я прегърна. Защото след двайсет и шест години семеен живот тия неща ти стават нещо като рефлекс. Дори когато чувствата вече са минали и заминали. Тя обаче не заплака и аз излязох навън. Просто се обърнах и си излязох. Когато се върнах, намерих бележка, в която ми пишеше, че се *изнася*. Това беше преди около две седмици и оттогава не съм я виждал. Няколко пъти разговаряхме по телефона и толкова. Говорих също и с адвокат. Замразих всичките ни сметки, не че ще има някаква полза от тази работа, когато колелата на закона се завъртят. А то ще стане скоро. Дотогава шибаните *саса* ще са се размирисали, ако разбираш какво имам предвид.

Сигурно тогава ще я видя отново. В съда. Нея и несравнимия любовник Боб Каубоя.

Синият знак вече бе достатъчно близо, за да се разчете надписът му: „Питсфийлд, зона за отдих, 3 км.“

— Ей, мамка му! — изруга Монет. — Уотървил остана на двайсетина километра зад нас, колега. — Естествено, стопаджията не реагира и търговският пътник осъзна, че не знае дали човекът отива в Уотървил. Както и да е, беше крайно време да го разбере. Зоната за отдих щеше да им помогне да изяснят нещата, но поне още няколко минути двамата щяха да останат затворени в тази подвижна изповедалня, а Монет имаше нужда да сподели още нещо.

— Вярно е, че от доста време насам чувствата ми към нея се промениха — продължи той. — Понякога любовта просто изчезва. Както си е вярно, че и аз не съм й бил съвсем верен — от време на време съм се поддавал на изкушенията на пътя. Но нима това я

оправдава? Нима може да оправдае една жена, взривила целия си живот като дете, което взривява гнила ябълка с фишек?

Той отби към зоната за отдых. На паркинга се виждаха четирипет коли, спрени пред автоматите за цигари и закуски. Приличаха на безпризорни деца, изоставени под дъжда. Паркира и спътникът му го изгледа учудено.

— Къде отиваш? — попита Монет, въпреки че съзнаваше колко безсмислен е въпросът му.

Глухонемият се замисли. Огледа се и видя къде са. После се извърна към шофьора, сякаш за да му каже: „Не и тук.“

Търговският пътник посочи на юг и повдигна вежди. Стопаджията поклати глава и посочи на север. Разпери и сви пръстите си шест пъти... осем... десет. Също както преди. Този път обаче Монет го разбра. Каза си, че животът на клетника би бил далеч полесен, ако някой го бе научил, че безкрайността се изразява с полегнала осмица.

— Само се скиташ, нали? — попита.

Глухонемият го гледаше безмълвно.

— Да, така си е — продължи търговският пътник. — Е, виж какво ще ти кажа. Ти изслуша историята ми — без дори да подозираш, че го стори, — и в замяна аз ще те закарам чак до Дери. — Изведнъж му хрумна нещо. — Всъщност мога да те оставя пред тамошния приют за бездомници. Там ще получиш топла храна и подслон, макар и само за една нощ. Сега трябва да се изпикая. На теб ходи ли ти се до тоалетна?

Лицето на спътника му остана безизразно.

— Да се изпикаеш — обясни Монет. — Да направиш *пиш*. — Той понечи да посочи към чатала си, ала осъзна къде се намират и се отказа. Току-виж някой от пътуващите в другите коли помисли, че иска да му направят свирка точно тук, пред автоматите за закуски. Вместо това насочи показалец към черните силуети, нарисувани върху вратите в края на павилиона — на мъж и на жена. Мъжът стоеше разкراчен, докато жената бе със събрани крака. Цялата история на човешката раса, събрана само в две картинки.

Това вече не остана неразбрано от глухонемия. Той решително поклати глава и дори добави още нещо към пантомимата си, като събра показалец и палец в кръгче. Така изправи Монет пред деликатен

проблем — да остави господин Безмълвен Бродяга сам в колата, докато отиде до тоалетната, или да го изрита навън да чака под дъжда... като в този случай клетникът със сигурност щеше да се досети защо се отнасят така към него и не се знаеше как щеше да го приеме.

В крайна сметка реши, че проблемът не е чак толкова голям. Не държеше пари в колата, а личният му багаж бе заключен в багажника. На задната седалка бяха чантите с мострите, ала не му се вярваше човекът да тръгне да краде два трийсеткилограмови куфара и да се затътри към магистралата с тях. Най-малкото защото нямаше да има с коя ръка да държи табелката си с надпис „АЗ СЪМ НЯМ!“

— Веднага се връщам — каза Монет и щом стопаджията го изгледа със зачервените си очи, посочи първо към себе си, после към силуетите на двете човечета и накрая пак към себе си. Този път спътникът му кимна разбиращо и отново направи любимия си жест с палеца и показалеца.

Доволен от успешната комуникация, търговският пътник отиде в тоалетната и уринира, както му се стори, цели двацет минути. Облекчението му беше неописуемо. За първи път, откакто Барб бе хвърлила бомбата, се чувстваше добре. И за първи път изпита увереността, че всичко ще се оправи. Всичко ще се оправи и Келси по никакъв начин няма да бъде засегната от случилото се. В главата му изплува някаква мъдрост от германец (или може би руснак, определено звучеше като характерен за руския светоглед): „Онова, което не ме убива, ме прави по-силен.“^[1]

Докато се връщаше към колата, си подсвиркваше. Дори потупа ласкаво автомата за продажба на лотарийни билети, когато мина покрай него. Отначало си каза, че не може да види спътника си, понеже човекът се е излегнал на предните седалки; в такъв случай трябваше да го сръчка да се изправи, за да може да седне зад волана... Само че глухонемият не лежеше на седалките. Изобщо не беше в колата. Беше взел раницата и табелката си и явно си беше тръгнал.

Търговският пътник провери задната седалка и видя, че куфарите с мострите на „Улф & Синове“ са непокътнати. Надзърна в жабката и провери съдържанието ѝ — регистрационният талон, полицата за застраховката и картата на Американската автомобилна асоциация си бяха там. Единственото, което бе останало от стопаджията, бе

миризмата, която, честно казано, не беше кой знае колко неприятна — смесица от пот и боров аромат, сякаш човекът беше спал на открито.

Стори му се, че вижда глухонемия преди отбивката за магистралата — да стои там с вдигната табелка, поклащайки я бавно насам-натам, така че потенциалните добри самаряни да съзрат пълния комплект от недъзи, с които го беше надарил Господ. Ако беше така, Монет щеше да спре и отново да го качи. Някак си нямаше усещането за свършена работа. Виж, ако откараше човека до приюта за бездомници в Дери — тогава щеше да се чувства удовлетворен. Така щеше да изпълни своята част от уговорката и да затвори книгата. Можеше да има много недостатъци, но не обичаше да оставя нещата недовършени.

Обаче се оказа, че само му се е сторило. Стопаджията изобщо не беше там и сякаш бе пропаднал вдън земя. И едва когато мина покрай табелата с надпис „Дери 15 км“ и погледна в огледалото за обратно виждане, установи, че медальонът на Сейнт Кристофър, негов верен спътник в продължение на милиони километри, го няма. Глухонемият го беше задигнал. Дори този факт обаче не можа да помрачи оптимизма, обхванал Монет. Може пък клетникът да се е нуждаел повече от него, каза си той. Искрено се надяваше медальонът да донесе късмет на новия си притежател.

Два дни по-късно — когато предлагаше най-невероятните есенни промоции в Преск Айл — му се обадиха от щатската полиция на Мейн. Съпругата му и Боб Яндовски били пребити до смърт в мотел „Гроув“. Убиецът използвал метална тръба, увита в хавлиена кърпа.

[1] Всъщност тези думи принадлежат на немския философ Фридрих Ницше. — Б.пр. ↑

11.

— Господи... боже... *мой!* — ахна свещеникът.

— Да — съгласи се Монет. — И аз реагирах по същия начин.

— Дъщеря ти...

— Сломена е от мъка, естествено. Вкъщи си е, при мен. Ще го преживеем, отче. Оказа се по-силна, отколкото си мислех. И, разбира се, не знае нищичко за онази работа. За присвояването на средства. И ако имаме късмет, никога няма да научи. Ще има голямо изплащане на застраховка, май му викат „двойно обезщетение“. И като се има предвид случилото се преди, мисля, че щях да имам изключително сериозни неприятности с ченгетата, ако нямах желязно алиби. И ако не бяха възникнали... благоприятни обстоятелства. Вече ме разпитваха няколко пъти.

— Синко, да не си платил на някого, за да...

— И това ме питаха. Отговорът е „не“. Отворих банковите си сметки за всички, които искат да ги проверят. Всяко пени е осчетоводено и се вижда за какво е изхарчено — както в моята половина от семейния бюджет, така и в тази на Барб. Тя беше изключително прецизна и отговорна във финансово отношение. Поне в разумния период от живота си.

Събеседникът му мълчеше.

— Отче, можеш ли да отвориш прозорчето от твоята страна? Искам да ти покажа нещо.

Без да каже нищо, свещеникът изпълни молбата му. Монет свали медальона на Сейнт Кристофър от врата си и му го подаде. Пръстите на двамата мъже се докоснаха за кратко и медальонът премина от ръката на единия в дланта на другия.

Следващите пет секунди изтекоха в пълна тишина. Свещеникът явно обмисляше какво да каже. Накрая той попита:

— Кога се върна при теб? Да не са го намерили в мотела, където...

— Не — поклати глава Монет. — Открих го в къщата в Бъкстън. Върху скрина в семейната ни спалня. До сватбената ни снимка, ако трябва да съм точен.

— Мили боже! — възкликна свещеникът.

— Вероятно е взел адреса от регистрационния талон, докато съм бил в тоалетната...

— И, естествено, ти си му споменал името на мотела... и града...

— Да — кимна Монет. — Даури.

В този миг свещеникът изрече за трети път името на своя Шеф. После добави:

— Този тип въобще не е бил глухоням, нали?

— Почти съм сигурен, че беше ням — отвърна търговският пътник, — ала едва ли е бил глух. До медальона имаше бележка, надраскана върху листче от бележника с телефонните номера. Навярно е проникнал в къщата, докато двамата с дъщеря ми сме били в погребалното бюро и сме избирали ковчег. Задната врата бе отворена, но не и разбита, тоест нямаше влизане с взлом. Сигурно човекът е бил достатъчно опитен, за да я отключи с подръчни средства, но по-скоро си мисля, че просто съм забравил да я заключа, когато сме излезли.

— Какво пишеше в бележката?

— „Благодаря за возенето“ — каза Монет.

— Проклет да съм! — възкликна свещеникът. Натезалата от размисъл тишина бе нарушена от кратко почукване по прозорчето на изповедалнята, където търговският пътник седеше и съзерцаваше надписа „ЗАЩОТО ВСИЧКИ СЪГРЕШИХА И ИЗГУБИХА БОЖИЯТА МИЛОСТ.“ В следващия момент той получи обратно медальона си.

— Каза ли на полицията, синко?

— Разбира се. Цялата история. Казаха ми, че знаят кой е този тип. Табелката му им била позната. Казвал се Станли Дюсет. В продължение на години се скитал из Нова Англия с въпросната табела. Като се замисля, явно доста си приличаме с него...

— В досието му фигурират ли престъпления, свързани с насилие?

— Няколко. Предимно сбивания. Веднъж пребил доста брутално някакъв човек в бар и често е бил вдвояван в различни заведения за

душевноболни, в това число „Серенити Хил“ в Огъста. Но не мисля, че ченгетата са ми казали всичко.

— Ти искаш ли да знаеш всичко?

Монет се замисли и поклати глава.

— Не.

— Не са го хванали още.

— Така е, но ми казаха, че било само въпрос на време. Обясниха ми, че хич не бил умен. Обаче се оказа достатъчно умен, за да ме заблуди.

— *Наистина* ли те заблуди, синко? Или дълбоко в себе си знаеше, че той те чува? Според мен това е най-важният въпрос.

Монет мълча дълго време, преди да отговори. Не знаеше дали преди се е обръщал честно към сърцето си, ала сега го стори. Това, което му каза то, не му хареса, ала продължи да го пита. Без да пренебрегва нищо и без да си затваря очите... най-малкото, не и съзнателно.

— Не, не мисля, че съм го знаел — изрече накрая.

— А доволен ли си, че жена ти и любовникът ѝ са мъртви?

Дълбоко в сърцето си Монет моментално отговори с „да“. Ала онова, което изрече на глас, беше:

— Изпитвам облекчение. Съжалявам, че го казвам, отче, но като се има предвид кашата, която тя забърка — и как проблемът ще се разреши сега, без процес и с дискретна компенсация от парите за застраховката, — изпитвам облекчение. Това грях ли е?

— Да, синко. Съжалявам, че ти казвам това, ала такава е истината.

— Можете ли да ми дадете опрощение на греховете?

— Ще кажеш „Отче наш“ и „Аве, Мария“ по десет пъти — отсече свещеникът. — „Отче наш“ е за липсата на милосърдие и снизходителност — сериозен грях, макар и не смъртен...

— А „Аве, Мария“?

— За сквернословия в изповедалнята. Разбирам, че този проблем с изневярата — имам предвид твоят проблем, а не нейният — има нужда от отдушник, но не и тук, понеже...

— Имате уговорка за обяд. Разбирам.

— Всъщност вече изгубих апетит, ала това няма да ми попречи да се насладя на компанията си. И в момента се чувствам твърде...

потресен, за да взема отношение по твоите така наречени „изкушения на пътя“...

— Разбирам ви.

— Добре. И, синко...

— Да?

— С риск да се задълбоча твърде много в темата, искам да те попитам дали наистина си сигурен, че не си дал позволение на този човек? Че по някакъв начин не си го насърчил да стори това? Защото в такъв случай няма да си говорим за малък грях, а за смъртен. Преди да ти го кажа със сигурност, ще трябва да се консултирам с моя духовен наставник, ала въпреки това...

— Не, отче. Но как мислите... възможно ли е Бог да е изпратил този човек в колата ми?

Дълбоко в сърцето си свещеникът моментално отговори с „да“. Ала онова, което изрече на глас, беше:

— Това е богохулство, заради което ще трябва да кажеш още десет пъти „Отче наш“. Не зная от колко време не си стъпвал в църква, но би трябвало да си по-запознат с нещата. Сега искаш ли да кажеш още нещо и да увеличим броя на „Аве, Мария“, или вече сме приключили?

— Приключихме, отче.

— Тогава си опростен, както казваме в нашия занаят. Върви си по пътя и не съгрешавай повече. И се грижи за дъщеря си, синко. Децата имат само една майка в живота си, без значение какъв живот води тя.

— Добре, отче.

Силуетът зад паравана се размърда.

— Мога ли да ти задам един последен въпрос?

Монет неохотно се отпусна на стола. Искаше му се вече да е навън.

— Разбира се, отче.

— Ти каза, че полицаите смятат, че скоро ще заловят този човек.

— Да, казаха ми, че е въпрос на време.

— Интересува ме следното — ти *искаш* ли полицаите да заловят този човек?

И понеже му се искаше колкото се може по-бързо да излезе оттук и да изрече наложените му молитви в далеч по-уединената обстановка

на колата си, търговският пътник отвърна:

— Естествено, че искам, отче.

На връщане към дома си, докато изпълняваше съвестно наказанието си, Монет произнесе по още два пъти „Аве, Мария“ и „Отче наш“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.